

de Boelelaan 1105, kamer 2D-40
Telefoon (020) 598.5337

COLLEGE VAN BEROEP
VOOR DE EXAMENS

No. 2005/07/224

HET COLLEGE VAN BEROEP VOOR DE EXAMENS

Uitspraak doende op het beroepschrift van de heer [naam appellant], d.d. 1 april 2005 tegen een besluit van [naam], examinator in het examenonderdeel materieel strafrecht in de bacheloropleiding Nederlands recht aan de faculteit der Rechtsgeleerdheid (verweerder). Bij dit verzoek werd appellant tot herziening van de tentamenuitslag van dit tentamen afgewezen.

I. LOOP VAN HET GEDING

1. Appellant heeft op 16 maart 2005 per e-mail zijn bezwaren tegen de tentamenbeoordeling kenbaar gemaakt aan verweerder en heeft daar op 23 maart 2005 van verweerder een negatief bericht ontvangen.
2. Op 1 april 2005 heeft appellant beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder de tentamenbeoordeling te handhaven. Het beroep is tijdig ingediend.
3. De voorzitter heeft besloten een poging tot een minnelijke schikking achterwege te laten, omdat het geschil de beoordeling van een tentamen betreft waarover partijen al verscheidene malen zonder resultaat overleg hebben gevoerd, terwijl het eerstvolgende tentamen op 18 mei a.s. zal plaatsvinden.
4. De behandeling van het beroep na de vastgestelde planning van 28 april 2005 verzet naar 29 april 2005. Daardoor kon verweerder niet ter zitting aanwezig zijn. Verweerder heeft daarop op 28 april 2005 nog correspondentie tussen appellant en hem zelf toegezonden d.d. eind 30 maart 2005, hetgeen het college heeft geaccepteerd.
5. Het beroep is behandeld ter zitting van het college van 29 april 2005, waarbij appellant in persoon is verschenen en verweerder verstek heeft laten gaan.

II. FEITEN EN GESCHIL

Appellant heeft op 4 februari 2005 het tentamen materieel strafrecht afgelegd. De beoordeling daarvan was een onvoldoende.

Appellant heeft het tentamen ingezien op 15 maart 2005 en op 16 maart 2005 heeft hij bezwaar gemaakt tegen de beoordeling van vraag 3 van casus 1. De casus met normbeantwoording zijn aan de uitspraak gevoegd en worden geacht daarvan deel uit te maken.

Samengevat betreft de casus diefstal van de handtas van mevrouw Maas uit haar auto, terwijl zij in de auto zit. Zij rijdt de dieven achterna, en daarbij rijdt zij Albert (die bij de diefstal is betrokken) zodanig aan dat deze overlijdt. Mevrouw Maas wordt daarop vervolgd wegens doodslag. Haar raadsman voert voor haar verdediging twee verweren aan, te weten a) het ontbreken van de dader en b) de noodweer (exces). Vraag 3 luidde:

“Stel dat deze verweren worden verworpen door de rechtbank. Op welke strafuitsluitingsgrond kan mevrouw Maas zich dan nog beroepen? Hoe kansrijk is dit beroep? U dient de

Appellant heeft de volgende beantwoording gegeven:

"Mevrouw kan zich beroepen op ontoerekeningsvatbaarheid (art. 38 Sr) of AVAS (afwezigheid van alle schuld of ontbreken van materiële wederrechtelijkheid). Een beroep op ontoerekeningsvatbaarheid lijkt mij het meest in de rede te liggen, doch het lijkt mij niet dat dit wordt toegewezen. Mevrouw moet dan tijdens het begaan van het feit hebben gehandeld wegens een ziekelijke stoornis, zodat het feit haar niet kan worden aangerekend in de zin van schuld. Mevrouw wordt dan ontslagen van alle rechtsvervolging (art. 352 lid 2 Sv). Ik wil geloven dat mevrouw in een bepaalde toestand verkeerde, maar dat dit haar niet kan worden aangerekend gaat mij te ver."

Appellant heeft bij de inzage een nadere motivering gevraagd van verweerder over het normantwoord en daarover met hem gecorrespondeerd. Verweerder heeft appellant niet kunnen overtuigen van zijn zienswijze.

Appellant heeft in deze correspondentie naar voren gebracht dat de casus noodweer behandelt en noodweerecces. In casu kan volgens hem geen sprake zijn van psychische overmacht, omdat de feiten van de casus dit niet rechtvaardigen. Volgens appellant kan evenmin sprake zijn van een wettelijk voorschrift. Omdat zijns inziens de laatste twee antwoorden niet onder de strafuitsluitingsronden vallen, heeft hij deze niet in zijn beantwoording besproken. Volgens appellant zijn de door hem gegeven antwoorden juist, althans juister.

Verweerder heeft daarop - samengevat - gereageerd met het standpunt dat het stelen van een tas moet worden beschouwd als een van buiten komende omstandigheid die bij mevrouw Maas tot een onmiddellijke reactie heeft geleid. Daarmee is volgens verweerder voldaan aan de basisvoorwaarde voor psychische overmacht, hetgeen ook vast uit de jurisprudentie blijkt. In de uitspraak zal blijken of dit verweer stand kon houden. Met betrekking tot het tweede alternatief is in het normantwoord niet meer aangegeven dan dat het klemrijden van een auto een handeling is die in het algemeen geschikt is om aan te houden en dat aanhouding is gebaseerd op een wettelijk voorschrift.

Volgens verweerder zwengelt appellant in de correspondentie met betrekking tot het tweede normantwoord een discussie aan die wetenschappelijk interessant is, maar in casu niet relevant omdat deze in het tentamenantwoord niet voorkomt. Tenslotte stelt verweerder dat een raadsman in zijn pleidooi subsidiair alle strafuitsluitingsgronden zal aanvoeren die mogelijk succes kunnen hebben en daarbij zullen de door hem genoemde eerste twee de grootste kans van slagen hebben.

III. MOTIVERING

Het college overweegt als volgt.

1. Het vaststellen van de beoordeling betreft een bij uitsluiting aan de examinerator toekomende bevoegdheid, waarbij aan de examinerator als deskundige beoordelingsvrijheid toekomt. Het beroep kan gegrond worden verklaard indien de examinerator bij het vaststellen van de beoordeling in strijd met het recht heeft gehandeld. Naar vaste jurisprudentie wordt beoordeeld of het besluit overeenkomstig de geldende regelgeving en op een zorgvuldige manier is genomen en of de beslissing genoegzaam gemotiveerd is. Dit betekent dat een besluit van een examinerator alleen zal worden vernietigd indien hij redelijkerwijs niet tot het nemen van het besluit had kunnen komen.
2. In casu heeft verweerder in de normbeantwoording vier alternatieven aangegeven, met daarbij een - weliswaar korte - motivering. Uit de overgelegde stukken en de toelichting van appellant ter zitting is duidelijk geworden dat appellant zich niet met de zienswijze van verweerder kan

De vraagstelling laat immers ruimte voor een eigen oordeel, maar dan moet vastgesteld kunnen worden dat het oordeel tot stand is gekomen na afweging van alle alternatieven die daarbij betrokken hadden kunnen worden.

3. Appellant heeft twee van de strafuitsluitingsgronden twee wel en twee niet besproken in zijn antwoord.

In de correspondentie tussen partijen zijn de redenen daarvoor uitvoerig besproken, maar de uitgebreide motivering die appellant later heeft gegeven, kwam niet voor in het ter beoordeling.

Het door appellant gegeven tentamenantwoord is summier in relatie met de te beoordelen kennis, hoewel appellant deze kennis mogelijk wel bezit. In elk geval ontbreekt een gedeelte dat voor de beoordeling relevant is geweest, gezien de discussie met verweerder.

4. Gelet op deze omstandigheid heeft appellant het college niet kunnen overtuigen dat de examinator het ingeleverde werk redelijkerwijs niet heeft kunnen waarderen met het door de examinator toegekende aantal punten.

5. Op grond van het voorgaande komt het college tot het oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder in redelijkheid niet tot de gegeven beoordeling had kunnen komen.

IV. UITSPRAAK

Het college verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan op 29 april 2005 door mr. H. van der Meer, voorzitter, prof. dr. L.H. Hoek, drs T. Mekking,

en ondertekend door voorzitter en secretaris.

Was getekend,

mr. H. van der Meer
voorzitter,

mr. M.A. Daniëls,
secretaris.